

III MIEJSCE

Autorka: **Hanna Kwapien**

Tytuł pracy: **Plac zabaw – bolesne sąsiedztwo**

Szkoła: **II Liceum Ogólnokształcące w Krakowie**

Klasa 3

Opiekunka pracy: Anna Czepiec-Mączka

Opis pracy

W 1941 r. niemieckie władze okupacyjne założyły w krakowskiej dzielnicy Podgórze getto dla żydowskiej ludności miasta. Jego teren otoczono wysokim murem. Kształt ogrodzenia prawdopodobnie nieprzypadkowo nawiązywał do macew – żydowskich nagrobków. Do getta przesiedlono do 20 tys. Żydów.

Od marca 1942 r. systematycznie organizowano stamtąd wywozy do obozów śmierci. Podczas selekcji, przed deportacją, ginęły setki ludzi. Ostateczną likwidację getta przeprowadzono 13 i 14 marca 1943 r. Z 8 tys. Żydów na miejscu rozstrzelano ok. 2 tys., pozostałych przewieziono albo do obozu Auschwitz-Birkenau, albo przepędzono do obozu w Płaszowie.

Stare mury krakowskiego getta w dużej mierze zostały zburzone. Ostały się dwa miejsca, gdzie jeszcze można znaleźć jego fragmenty. Jednym z nich jest przestrzeń za budynkiem szkoły przy ul. Limanowskiego, gdzie urządzono plac zabaw.

Kolorowe elementy placu zabaw kontrastują z szarą ścianą muru. Śmiech bawiących się dzieci odbija się od betonowego płotu w kształcie macew, zderzając się z milczeniem osób, które w zadumie zwiedzają to miejsce. Przeszłość przeplata się z teraźniejszością. Nowe życie i zabawa przenikają się z tym, co odległe i bolesne.

Przestrzeń ta inspiruje do stawiania pytań. Czy przeszłość może harmonijnie współistnieć z przyszłością? Jak przechowywać pamięć, jednocześnie będąc zanurzonym w codzienności? Gdzie przebiega granica tego, co powinno być upamiętniane? Czy budować specjalne pomniki pamięci czy też pozwalać duchom przeszłości naturalnie współbrzmieć z pulsem miasta?

Uzasadnienie Komisji Konkursowej

Zdjęcie placu zabaw z fragmentem muru krakowskiego getta paradoksalnie uderza swoją powściągliwością. Doskonale wybrane miejsce – obszar przenikania się historii i śmierci ze zwyczajnym, codziennym życiem – zostało ukazane za pomocą zrównoważonej kompozycji i w delikatnym, miękkim świetle. Forma łuku czerwonej drabinki jest echem kształtów ogrodzenia i wraz z nim buduje rytm, który prowadzi nas w przeszłość.

Dołączony opis zawiera krótką historię miejsca oraz interpretację autorki. Wyraźnie pokazuje świadomość wyboru motywu i użytych środków. Świadczy o wrażliwości i dojrzałości myślenia cennej u młodych ludzi.